

## Hồi 34

*Liễu Rậm Hoa Thưa Chim Sò Hiện*

*Trời Long Đất Lở Quái Khách Lai*

T

ân Ẩn Nông vừa thẹn vừa giận, nhưng lúc này y không thể tái chiến nữa, chỉ đành lăm lì chờ Tế Thiên Lạc trở về.

Lúc này trời đã về chiều, bóng chiều đỏ như máu, phía Tào Cẩm Nhi đã liên tục bại mấy trận, ai nấy đều rầu rĩ, Giang Nam đứng bên cạnh Đường Kinh Thiên, thì thầm nói: “Nếu Kim đại hiệp không xuất hiện thì lần này thật là hồng bét!” Đường Kinh Thiên cũng thầm ngạc nhiên, nhủ rằng: “Nếu người lúc này âm thầm chỉ điểm cho Băng Nga là Kim Thế Di, lẽ ra y đã sớm hiện thân, chả lẽ y đã chết thật!” Kim Quang đại sư đứng dậy, chậm rãi nói: “Mạnh thí chủ, lúc này lão nạp vừa được thí chủ ban cho một chưởng, nay còn muốn đến lãnh giáo thần công tuyệt thế của ông!” cũng không biết ông ta di chuyển thế nào mà khi nói xong mấy câu này thì đã ra tới giữa sân.

Kim Quang đại sư và Thống Thiên thượng nhân là hai bậc Thái sơn bắc đẩu của võ lâm, mấy mươi năm qua chưa từng giao thủ với ai, vừa ra sân thì ánh mắt toàn trường đều tập trung về phía ông ta, tâm trạng căng như dây cung, lúc đầu khi mới tỉ võ Thống Thiên thượng nhân võ chưởng lập lời thề với Mạnh Thần Thông cũng không khỏi hơi thất thế, nếu Kim Quang đại sư lại thua Mạnh Thần Thông dù cho Thống Thiên thượng nhân có ra trận cuối cùng, quá nửa cũng không chống đỡ nổi, cho nên trận này không những liên quan đến sĩ diện của võ lâm Trung Nguyên mà còn là một trận sinh tử tồn vong! Mạnh Thần Thông nói: “Đại sư là bậc cao tăng, Mạnh mỗ được ban dạy thật là vinh hạnh. Nếu công phu còn kém xin được chỉ điểm”. Y đang nói thì chưởng phải vạch nửa hình vòng cung chậm rãi đẩy ra, khi chữ chỉ điểm vừa mới nói ra thì đột nhiên chưởng thế gia tăng nhanh như sấm sét, lời lẽ của y cực kỳ khách sáo, nhưng chưởng này không hề lưu tình, y có ý thử công lực của Kim Quang đại sư, cho nên dùng Ban nhược thân công cương nhu đều có, loại thần công này còn lợi hại hơn cả Kim cương chưởng thuần dương.

Kim Quang đại sư đứng vững như núi, đến khi chưởng của y đánh tới thì chưởng trái cũng vẽ nửa vòng tròn, xem ra chỉ nhẹ nhàng hơi hợt nhưng Mạnh Thần Thông lắc lư vài cái như cành cây trong gió, thế rồi thối lùi ba bước. Đệ tử phái Nga Mi đều hoan hô như sấm dậy.

Kim Quang đại sư nay đã ngoài bảy mươi tuổi, ông ta đã xuất gia từ nhỏ, chăm chỉ học tâm pháp nội gia chính tông của phái Nga Mi, công lực đã tích tụ đến hơn sáu mươi năm. Tuy Mạnh Thần Thông đã học được nửa bộ bí kíp của Kiều Bắc Minh nhưng chẳng qua chỉ mới ba năm, luận về sự thâm hậu chính thuần của nội công thì Kim Quang đại sư nhỉnh hơn một bậc.

Tiếng reo hò vẫn không ngớt, Mạnh Thần Thông đã đánh tới chưởng thứ hai, Mạnh Thần Thông thấy chưởng của y có kinh phong, chỉ tưởng rằng đó là Kim cương chưởng lực cương mãnh nhất, vẫn dùng Phất vân thủ đối phó, nội lực tăng hơn chưởng trước, hai chưởng vừa tiếp nhau thì luồng lực đạo cương mãnh của Mạnh Thần Thông đột nhiên biến mất tăm hơi, trong khoảnh khắc diện chớp, đã chuyển hóa thành chưởng lực Tu la âm sát công tăng thứ chín, từ thuần dương chuyển sang thuần âm, lòng bàn tay lạnh lẽo đến khó hình dung, luồng khí âm hàn cũng đánh vào người Kim Quang đại sư trong chớp mắt.

Trong võ lâm không ai có thể luyện được Kim cương ban nhược chưởng lực và Tu la âm sát công đến cảnh giới như Mạnh Thần Thông, điều lợi hại hơn là y có thể chuyển hóa hai loại võ công có tính chất hoàn toàn khác nhau trong chớp mắt, cho nên dù Kim Quang đại sư có công lực thâm hậu cũng không khỏi rùng mình, tuy ông ta lập tức vận hộ thể thần công đẩy hàn độc trong người ra nhưng nguyên khí cũng bị tổn thương.

Kim Quang đại sư thối lùi ba bước, bước chân chưa vững thì Mạnh Thần Thông đã đánh tiếp chưởng thứ hai, Mạnh Thần Thông dựng ngược chân mày, trợn mắt nói: “Mạnh thí chủ đã ép người như thế, bộ xương già này cũng đành liều với ông!” thế rồi hai chưởng giao nhau như sấm dậy, đột nhiên chỉ thấy hai người đứng cứng đờ ra giữa sân như hai pho tượng! Té ra lúc này Kim Quang đại sư đã có ý muốn hy sinh, sau khi ông ta tiếp một chưởng của Mạnh Thần Thông, biết rằng công lực của mình chỉ đối phó nhiều nhất là được hai chưởng Tu la âm sát công, đến chưởng thứ tư thì không nắm chắc sẽ phòng ngự được, đến chưởng thứ năm chắc chắn sẽ bị thương, với thân phận như ông ta, chỉ có thể liều chết chứ không thể cúi đầu nhận thua trước Mạnh Thần Thông. Bởi vậy khi ông ta tiếp chưởng Mạnh Thần Thông thì dồn hết công lực cả đời vào chưởng, ông ta đã luyện hơn sáu mươi năm Thái thanh khí công, Mạnh Thần Thông chỉ cảm thấy

lòng bàn tay của đối phương sinh ra một lực hút rất mạnh, thế là trong khoảnh khắc không thể nào rút ra được! Mạnh Thần Thông lạnh mình nhưng vẫn thản nhiên nói: “Đại sư đã quá lời, chính đại sư đã buộc Mạnh mỗ phải mời ông thành toàn!” trong võ lâm hễ nói đến mời đối phương “thành toàn” tức là đem tính mạng giao cho đối phương nhưng hai câu này của Mạnh Thần Thông là ngược lại, y muốn bảo Kim Quang đại sư buộc y phải liều mạng, vậy thì kết cuộc chỉ có mạnh còn yếu mất, nếu y thua thì chết cũng không oán, nếu y thắng thì sẽ chẳng tha cho Kim Quang đại sư.

Các bậc tôn sư nghe thế thì đều chấn động, chỉ thấy Kim Quang đại sư bốc khói trắng nghi ngút trên đầu, còn sắc mặt của Mạnh Thần Thông dần dần từ xanh chuyển sang tím, từ tím chuyển sang đen, đó là hiện tượng y đã phát huy Tu la âm sát công đến mức cao nhất! Bọn Thống Thiển thượng nhân, Tân Ẩn Nông đều biết rằng khói trắng trên đầu Kim Quang đại sư càng lúc càng dày, có nghĩa là khí thuần dương trong người ông ta càng lúc càng mất dần, xem ra Kim Quang đại sư sắp bại đến nơi.

Số là Kim Quang đại sư đã luyện Thái thanh khí công đến mức trên đời không ai bì kịp, nếu chỉ tỉ thí nội lực, Mạnh Thần Thông không phải là đối thủ của ông ta, nhưng Tu la âm sát công là loại công phu độc địa nhất trong tà phái, từ xưa đến nay, ngoại trừ Kiều Bắc Minh, không ai có thể luyện đến tầng thứ chín, khí âm hàn chạy cuộn cuộn vào người Kim Quang đại sư, ba mươi sáu đại huyết của Kim Quang đại sư đều bị luồng khí ấy đánh vào, cho nên Kim Quang đại sư vừa phải vận công chống cự lại khí âm hàn, lại phải chống trả luồng chưởng lực như dời núi lấp biển của Mạnh Thần Thông bởi vì lúc này đã lâm vào nguy hiểm! Mạnh Thần Thông tuy chiếm được thượng phong nhưng trong lòng thầm kêu khổ, công lực của Kim Quang đại sư thâm hậu đến mức vượt khỏi sự tưởng tượng của y, y dốc ra Tu la âm sát công đến tầng thứ chín, sau một tuần trà thì y thấy nội lực của Kim Quang đại sư tuy dần dần giảm xuống nhưng chưa đến mức khô kiệt, lòng bàn tay vẫn ấm áp như thường. Điều Mạnh Thần Thông lo sợ không phải là không thể đánh bại Kim Quang đại sư mà là sau khi đánh chết ông ta, nếu lại cùng Thống Thiển thượng nhân giao thủ thì y hoàn toàn không thể nắm chắc được phần thắng. Kim Quang đại sư vận dụng Thái thanh khí công liều với Mạnh Thần Thông là muốn hy sinh bản thân mình, làm tiêu hao uy lực Tu la âm sát công của Mạnh Thần Thông để nhường cho Thống Thiển thượng nhân đối phó với y.

Một hồi sau, khí trắng trên đầu Kim Quang đại sư càng lúc càng dày, xung quanh hai người tựa như bị bao bọc bởi một màn sương, mặt trời đã hạ xuống núi, màn đêm buông xuống, những người mắt kém đã không nhìn thấy rõ, nhưng tất cả mọi người càng lúc càng căng thẳng, tựa như nghe được cả tiếng chim rơi.

Trong lúc tĩnh lặng đến cực độ, Giang Nam chợt kêu ồ một tiếng, Đường Kinh Thiên nhìn theo ánh mắt của chàng, chỉ thấy trong bụi cỏ dại bên cạnh họ có mấy đóa hoa dại đang từ từ nở ra, cánh hoa xen lẫn hai màu đỏ và trắng, trông đẹp đẽ vô cùng, một làn gió thổi tới mang theo một mùi thơm kỳ lạ nhưng lại thoang thoảng mùi máu tanh, khiến cho người ta cảm thấy thư thái.

Giang Nam kêu lên, tất cả những người khác cũng chú ý đến, chỉ thấy dưới gốc cây, trong bụi cỏ dại xung quanh đều có vô số những đóa hoa kỳ lạ vừa nhìn tựa như thấy như có một áng mây đỏ xà xuống đất, trông rất đẹp mắt. Thông thường hoa phải nở vào ban ngày, nhưng hoa nở rộ sau buổi hoàng hôn là chuyện hiếm có, huống chi những đóa hoa lạ này lại đang nở rộ khắp nơi! Hàng trăm cao thủ ở đây đều trợn mắt há mồm, bắt đầu không để ý đến cuộc quyết đấu giữa Mạnh Thần Thông với Kim Quang đại sư. Trần Thiên Vũ chợt la lên: “Không xong, đây là hoa Ma quỷ!” Đường Kinh Thiên nói: “Đúng thế, đây là hoa A tu la, các vị hãy mau chóng nín thở, bế huyệt đạo!”. Tuy họ đã biết rằng đây là hoa Ma quỷ, hoa này chỉ mọc trên đỉnh núi Hy Mã Lạp Nhã, đó là nơi cực kỳ lạnh lẽo, nhưng đây là lúc tháng ba mùa xuân, tuyết trên Mang Sơn đã tan, thế mà hoa Ma quỷ lại nở rộ khắp nơi thì đúng là chuyện lạ! Hai người Đường, Trần không có thời gian suy nghĩ, loại hoa này vừa nở là lúc hương thơm của nó nồng nhất, cả Đường Kinh Thiên hít vào một hơi cũng cảm thấy lâng lâng, những người khác thì càng ngây ngất.

Đường Kinh Thiên nghĩ: “Đây chắc chắn là Mạnh Thần Thông giở trò!” nhưng nhìn sang thì thấy đồng đảng của y cũng nghiêng ngả tựa như uống rượu, Kim Nhật quát: “Tào Cầm Nhi, người đã giở trò quỷ quái gì?” rồi vung cây gậy lao ra, Đường Kinh Thiên rất kinh ngạc, bởi vì người của phía Mạnh Thần Thông cũng hít phải loại hương này, chẳng lẽ còn có người thứ ba? Người này có thể khiến cho hoa Ma quỷ nở rộ ở Mang Sơn, lẽ nào còn thần thông quảng đại hơn cả Mạnh Thần Thông?

Chàng vừa mới nghĩ đến thế thì chợt nghe Lăng Tiêu Tử kêu lên: “Kim lão đệ, đề phòng ám toán!” ngay trong khoảnh khắc này, một bóng trắng lướt qua đầu Kim Nhật, Kim Nhật vung cây gậy, chưa thấy rõ là vật gì thì hổ khẩu đã bị thiết đinh đâm vào, đau đến nỗi kêu rống lên, cây gậy cũng vọt khỏi tay! Té ra

người bay lướt qua đầu y mang đỉnh hải, y chưa kịp ra đòn thì đã bị người đó đá trúng! Đường Kinh Thiên thất kinh, thầm nhủ: “Ở đâu ra một thiếu nữ như thế này, khinh công của nàng chẳng kém gì của mình!” Cơ Hiểu Phong phóng vọt người lên, vung ra ba mảnh táng môn đỉnh tẩm độc, thân pháp của thiếu nữ này nhanh đến khó hình dung, cả người có khinh công tuyệt thế như Cơ Hiểu Phong mà còn đuổi theo nàng không kịp, ba môn táng môn đỉnh cắm vào lưng nàng, nhưng cũng không biết nàng dùng công phu tà môn gì mà chỉ nghe phập phập phập, ba mũi táng môn đỉnh đã bay ngược trở lại cắm vào một cây tùng khô.

Ngoại trừ những bậc cao thủ, tất cả những người khác chỉ thấy hai bóng trắng đuổi nhau trên không trung, trong chớp mắt đã tới giữa sân, lúc này Kim Quang đại sư bà Mạnh Thần Thông vẫn đứng như hai pho tượng, hình như họ không nghe cũng chẳng thấy chuyện đang xảy ra bên ngoài.

Cơ Hiểu Phong kêu lên: “Sư phụ, để ý!” nói chưa dứt thì chỉ nghe bùng một tiếng, một trái khói nổ bung ra ở giữa Mạnh Thần Thông và Kim Quang đại sư, trong khói có vô số ánh vàng lấp lánh! Giang Nam kêu lên: “Lịch cô nương, là cô đấy ư, Kim đại hiệp đâu?” thiếu nữ này chính là Lịch Thắng Nam, nàng thừa lực Mạnh Thần Thông và Kim Quang đại sư liều mạng với nhau, đột nhiên phun ra loại ám khí độc địa nhất của nhà họ Lịch, đó chính là độc vụ kim châm liệt diễm đạn, nàng ở hoang đảo ba năm, cùng Kim Thế Di luyện nửa bộ bí kíp của Kiều Bắc Minh, đương nhiên võ công cao hơn ngày trước, nắm mai hoa châm bay vun vút trong làn khói là do nàng vận chân lực nội gia phát ra.

Đang lúc khói bay mù mịt chỉ nghe Mạnh Thần Thông gầm lớn một tiếng, trong nhất thời lửa tắt khói tan, nhưng áo cà sa của Kim Quang đại sư cũng rách vài chỗ, trên người cũng cắm đầy mai hoa châm, Mạnh Thần Thông thì chẳng hề bị thương, hai người đều lui ra phía sau cách nhau đến sáu bảy trượng.

Giang Nam kêu lên: “Hổng hét, hổng hét! Nàng không phải giúp chúng ta, nàng...” những động tác ấy đều nhanh như điện chớp lửa xẹt, Giang Nam chưa nói xong thì Cơ Hiểu Phong đã phóng tới sau lưng Lịch Thắng Nam đâm tới một kiếm, Lịch Thắng Nam không thèm quay đầu lại, chỉ nghe một tiếng “lên”, mũi kiếm của Cơ Hiểu Phong đã trúng vào lưng nàng thế nhưng bật ngược ra trở lại, thân kiếm thì cong vòng. Cơ Hiểu Phong kinh hoảng, lúc này võ công của y cũng có thể thuộc hàng cao thủ nhất lưu, nhát kiếm vừa rồi đã đâm vào huyệt bối tâm của Lịch Thắng Nam, nhưng nàng chẳng hề hấn gì cho nên lòng thầm nhủ: “Nàng đã luyện đao thương bất nhập, chả lẽ còn lợi hại hơn cả sư phụ của mình?” y nào biết, Lịch Thắng Nam đã dùng cái ngọc tráp giấu sách của Kiều Bắc Minh chế

thành hai miếng kiếng hộ tâm, một miếng mang ở phía trước, một miếng mang ở phía sau, đao thương tâm thưởng chẳng thể nào làm gì được nàng.

Lịch Thắng Nam phát ống tay áo, Cơ Hiểu Phong lộn một vòng ra ba trượng, nàng cũng chẳng thêm màng đến y mà lao bổ về phía Mạnh Thần Thông. Lúc này Giang Nam đã nói xong câu nói của mình. Đường Kinh Thiên nghe nói nàng đã từng gạt Lý Tâm Mai, nay lại thấy nàng đả thương Kim Quang đại sư, lại biết nàng có thù với Mạnh Thần Thông, vì báo thù mà nàng bất chấp thủ đoạn làm hại đến người khác, trong lúc địch bạn khó phân, sợ nàng ra tay đả thương Kim Quang đại sư, thế là chàng không kịp suy nghĩ phóng vọt người ra sân. Vài cao thủ phía Mạnh Thần Thông cũng liên tục nhảy ra.

Mạnh Thần Thông quát: “Hay lắm, té ra là người!” y chỉ nghĩ người lúc nãy nấp trong chỗ tối là Lịch Thắng Nam, thấy nàng có được bản lĩnh như thế, thì biết nàng đã luyện qua nửa bộ bí kíp võ công nhưng y cũng biết căn cơ võ công của Lịch Thắng Nam rất kém, mà y thì chỉ e ngại Kim Thế Di, thấy nàng phóng tới thì lập tức dùng Thiên la bộ pháp lách người, tiến tới bên cạnh nàng, nói thì chậm, sự việc lúc đó diễn ra rất nhanh, đột nhiên chỉ thấy ánh hàn quang chói lòa, Lịch Thắng Nam lách người, tuốt kiếm, xuất chiêu liền một mạch, nhanh đến khó hình dung! Thanh kiếm này của Lịch Thắng Nam là một trong ba báu vật của Kiều Bắc Minh để lại. Vốn là Kim Thế Di sử dụng, nay vì chàng muốn để cho Lịch Thắng Nam tự trả thù cho nên đã đưa cho nàng. Thanh kiếm này được chế tạo bởi kim loại dưới đáy biển, thân kiếm mỏng như giấy, sắc bén lạ thường, Mạnh Thần Thông chợt thấy ánh sáng chói lòa thì bất giác lạnh mình, chỉ nghe từng một tiếng, Mạnh Thần Thông sử dụng Ban nhược thần công, búng vào thân kiếm, Lịch Thắng Nam tuy đã luyện nửa bộ bí kíp võ công, nhưng công lực vẫn còn kém Mạnh Thần Thông rất xa, thế là trong lòng chấn động, ngực như bị một vật nặng đến ngàn cân đè vào, khó thở vô cùng. May mà Mạnh Thần Thông và Kim Quang đại sư đã đấu trước một trận, công lực giảm mất hai phần chứ nếu không cú búng ấy đã đủ khiến cho Lịch Thắng Nam chấn động nội tạng! Động tác của đôi bên đều nhanh như điện chớp lửa xẹt, Lịch Thắng Nam mượn lực bật phóng vọt người lên cao, ánh hàn quang màu xanh lóe lên như điện chớp, Mạnh Thần Thông tuy không bị thương nhưng hai chòm râu dài cũng bị bảo kiếm chém đứt mất một nửa. Đồng thời khi y dùng Ban nhược thần công thì mùi thơm của hoa Ma quỷ đã xộc vào mũi, Mạnh Thần Thông không khỏi cảm thấy đầu óc trĩu nặng, y vội vàng phun độc khí trong ngực ra, cũng trong khoảng sát na này, Lịch Thắng Nam hạ xuống cách đó mấy trượng, chỉ còn cách Kim Quang đại sư khoảng một thước.

Đường Kinh Thiên thấy nàng đến gần Kim Quang đại sư thì phóng một mũi Thiên Sơn thần mãng về phía nàng, Lịch Thắng Nam cười lạnh, lia thanh bảo kiếm chém đứt Thiên Sơn thần mãng làm hai đoạn. Thiên Sơn thần mãng vốn được làm bằng đồng tinh luyện, Đường Kinh Thiên cả kinh, nói thì chậm, sự việc lúc đó diễn ra rất nhanh, chỉ thấy thanh quang lóe lên, Lịch Thắng Nam đã lướt tới trước mặt chàng, cười lạnh một tiếng nói: “Ta muốn thử Thiên Sơn kiếm pháp của ngươi!” Đường Kinh Thiên đánh ra một chiêu Huyền diệu hoạch sa, cây Du long kiếm đánh một vòng tròn ra bên ngoài, hai kiếm giao nhau, chỉ nghe keng một tiếng, lửa bắn tung tóe, ánh hàn quang trên cây kiếm của Lịch Thắng Nam chói lòa, còn cây Du long kiếm của Đường Kinh Thiên thì bị mẻ mất một miếng. Đường Kinh Thiên ngăn người ra, chiêu thứ hai chưa kịp đánh ra thì chợt cảm thấy có gió lạnh phả vào mặt, khí lạnh thấu xương, hai mắt cay xè, cây Du long kiếm đã bị Lịch Thắng Nam cướp mất. Té ra nàng đã sử dụng Huyền âm chỉ tương đương với tầng thứ năm của Tu la âm sát công, bắn ra một nguồn gió lạnh, Đường Kinh Thiên tuy có thể chịu nổi nhưng vì khoảng cách quá gần nên bị gió lạnh quét vào mặt, không thể nào mở mắt được, cho nên tuy công lực của chàng không kém Lịch Thắng Nam, nhưng chỉ trong vòng hai chiêu đã bị nàng đoạt mất thanh bảo kiếm. Lịch Thắng Nam rẽ bước lướt qua người Đường Kinh Thiên, thuận tay giật luôn cả bao kiếm của chàng. Kim Quang đại sư mở mắt, hỏi: “Cô nương có phải là hậu nhân của Lịch gia không?” rồi vung áo cà sa, mai hoa châm cắm trên áo cà sa rơi xuống như mưa, Thái thanh khí công của ông ta là thiên hạ đệ nhất, tuy mai hoa châm cắm vào áo cà sa của ông ta nhưng chẳng hề đâm vào da thịt. Lịch Thắng Nam nói: “Đại sư đã biết lai lịch của tôi, chắc là có thể thứ lỗi tôi mạo phạm. Viên thuốc này có thể hóa giải độc của hoa Ma quỷ. Tiểu nữ tử ngộ phạm đại sư, nay xin tặng thuốc chuộc tội”. Thế là bắn viên thuốc ra, Kim Quang đại sư nói: “Được, tôi tin cô nương!” rồi nhận lấy viên thuốc cho vào miệng. Số là một người có công lực như Kim Quang đại sư thì bách độc bất xâm, không cần phải có thuốc giải, nhưng vì ông ta đang đấu chưởng với Mạnh Thần Thông, nguyên khí đã tổn thương, mùi thơm hoa Ma quỷ tuy chẳng hại được ông nhưng ông lại phải phân thần chống cự, nếu người khác có võ công và thân phận như ông thì có lẽ sẽ nghĩ rằng nhận thuốc của kẻ vãn bối là mất sĩ diện, nhưng ông lại là một cao tăng đắc đạo, chẳng màng đến danh tiếng, vì ứng phó với tình hình nguy cấp, bởi vậy mới nhận món ân tình của Lịch Thắng Nam. Tất cả những chuyện lạ xảy ra trước mắt ông đều cho ông một cảm giác như mưa to gió lớn sắp đến! Lúc này, cao thủ phía Mạnh Thần Thông đã đuổi theo Lịch Thắng Nam, vợ chồng Trần Thiên Vũ thấy nàng đoạt thanh bảo kiếm của Đường Kinh Thiên thì cũng vội

vàng nhảy ra tiếp ứng, trong cơn hỗn loạn, người của hai bên đều coi Lịch Thắng Nam là kẻ địch, Lăng Tiêu Tử đuổi theo tới trước tiên, cây phát trần quét ra một chiêu Vạn tiết giai tâm, đánh vào huyệt bối tâm của Lịch Thắng Nam.

Lăng Tiêu Tử là người của phái Toàn Chân, võ công cao cường nhất trong những người đi theo Mạnh Thần Thông, cây tơ phát trần căng ra như cây ngân châm, Lịch Thắng Nam trở tay đánh lại một kiếm, ánh hàn quang lóe lên, chặt đứt một nhúm phát trần của y, nàng đột nhiên thấy bảo kiếm trầm xuống, té ra chui kiếm đã bị tơ phát trần của y quấn vào. Tơ của cây phát trần này chính là ô kim huyền tơ, chỉ trong khoảnh khắc những sợi tơ căng ra như dây đàn lại trở nên mềm mại, nếu chẳng có nội lực tinh thuần thì chẳng thể nào làm được, Lịch Thắng Nam hơi khinh địch suýt nữa đã thua to. May mà nội công của nàng đã đạt đến cảnh giới thu phát tùy tâm, vừa cảm thấy không ổn thì đã ngưng tụ chân lực nội gia vào mũi kiếm, cây bảo kiếm mỏng như tờ giấy chợt trở nên nặng nề lạ thường, Lăng Tiêu Tử vận công đoạt bảo kiếm của nàng mà chẳng hề nhúc nhích.

Lịch Thắng Nam lách người, đang định dùng Huyền âm chỉ, bọn Dương Xích Phù, Kim Nhật đã liên tiếp đuổi tới, Kim Quang đại sư nhường mảy, diêm nhiên nói: “Lăng tiêu đạo huynh, công phu thật hay! Lão nạp cũng tiếp một chiêu của ông để Lịch cô nương và Dương thí chủ ấn chứng võ công”. Rồi thổi ra một luồng hơi, tơ phát trần cuộn vào chui kiếm của Lịch Thắng Nam bung ra, Lăng Tiêu Tử thấy Kim Quang đại sư sau khi bị thương mà vẫn có được công lực như thế thì cả kinh, vội vàng nói: “Không dám!” rồi thu phát trần lui ra.

Lịch Thắng Nam cười lạnh: “May cho tên đạo sĩ thói lỗ mũi trâu nhà người!” rồi nàng lia thanh bảo kiếm, lập tức nghe tiếng binh khí gãy, cây trường kiếm của Dương Xích Phù bị gãy thành hai đoạn, cây gậy lôi điện của Kim Nhật bị mẻ một miếng. Kim Nhật thấy thế thì lập tức lui ra, Dương Xích Phù vừa dùng bổ thiên cao nổi gân, di chuyển không linh hoạt bị Lịch Thắng Nam tung một cước lộn nhào.

Lịch Thắng Nam vượt ra khỏi vòng vây thì gặp vợ chồng Trần Thiên Vũ, Lịch Thắng Nam trợn tròn hai mắt, chợt cười rằng: “Các người cũng đến đây ư?” rồi thu thanh bảo kiếm nhảy vọt về phía trước, hai tay vung ra nắm mạch môn của vợ chồng Trần Thiên Vũ, hai vợ chồng nhà này võ công cũng chẳng phải kém cỏi, nhưng thủ pháp và thân pháp của Lịch Thắng Nam thực sự nhanh đến khó hình dung, lại thêm quỷ dị vô cùng, vợ chồng Trần Thiên Vũ chưa kịp đâm kiếm ra thì đã bị nàng giữ chặt. Giang Nam kêu lên: “Hồng bát, hồng bát, lẽ nào cô nương cũng đánh cả hảo bằng hữu của Kim đại hiệp?” Giang Nam nói chưa dứt thì Lịch

Thắng Nam đã buông tay ra, cười nói: “Nể mặt Thế Di, ta cũng tặng hai người hai viên thuốc”. Rồi tay trái bóp miệng Trần Thiên Vũ, tay phải cũng bóp miệng U Bình, miệng hai người há to, Lịch Thắng Nam nhét vào miệng mỗi người hai viên thuốc rồi đẩy nhẹ, nói một tiếng “Đi thôi”, đồng thời cũng giải huyết đạo của họ, khi họ đứng vững thì Lịch Thắng Nam đã nhảy ra một bên bãi cỏ. Vợ chồng Trần Thiên Vũ công lực hơi yếu, hít phải mùi hoa Ma quỷ tuy không bị say nhưng cũng cảm thấy bải hoải trong người. Họ sợ dĩ vừa mới ra tay thì bị Lịch Thắng Nam khống chế, một nửa nguyên nhân chính là điều này. Nay sau khi bị Lịch Thắng Nam ép uống thuốc thì tựa như đã uống canh giải rượu, cảm giác lâng lâng không còn nữa, tinh thần sảng khoái. Hai người này vừa hổ thẹn vừa ngạc nhiên, lòng đều nghĩ: “Nghe nàng ta bảo 'nể mặt của Thế Di', chả lẽ Kim Thế Di vẫn còn sống?” từ sau khi hoa Ma quỷ nở rộ, Lịch Thắng Nam đột nhiên xuất hiện cho đến lúc này, nàng đã thua Mạnh Thần Thông nhưng thắng nhiều cao thủ như Lăng Tiêu Tử, Kim Nhật, lại tặng thuốc cho Kim Quang đại sư và vợ chồng Trần Thiên Vũ, tất cả những chuyện đó đều xảy ra trong khoảng thời gian không quá một tuần trà.

Lịch Thắng Nam chọn thời cơ tấn công có lợi nhất, không ngờ sau khi ác đấu mà công lực của Mạnh Thần Thông còn mạnh đến thế, khói độc và kim châm của nàng chẳng làm gì được y, có thanh bảo kiếm mà chỉ cắt được hai chòm râu của y. Lịch Thắng Nam chỉ còn cách xông ra ngoài bàn bạc sau với Kim Thế Di.

Điều kỳ lạ là trong khoảng thời gian này, Mạnh Thần Thông vẫn đứng sừng sững như pho tượng đá ở giữa sân, chẳng hề đuổi theo Lịch Thắng Nam, Thống Thiên thượng nhân thì thầm để ý, chỉ thấy mắt y nhìn quanh quất, tựa như đang tìm gì đó, thần sắc trông rất kỳ quặc. Thống Thiên thượng nhân giật mình, chợt nghe tiếng bước chân rất gấp. Thống Thiên thượng nhân cả kinh, thầm nhủ: “Ở đâu mà ra nhiều cao thủ thế này?” ông ta đếm kỹ lại thì thấy từ xa tựa như có mười hai mươi ba người! Cũng trong lúc này, chợt nghe Mạnh Thần Thông quát lớn: “Hay lắm, người cũng đến!” nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, chỉ thấy trong đám người có một người mặc áo vàng đột nhiên xuất hiện trong bãi cỏ, tiếp theo là tiếng kêu thảm, đám người ấy chẳng phân biệt trắng đen, xông vào giữa sân gặp người là giết, kẻ đi đầu là một ông già mặt đỏ thân hình cao lớn, y chỉ dùng đôi tay không, nhưng ra tay lại hiểm độc nhất, hễ gặp người chặn đường thì vung chưởng đánh vỡ thiên linh cái của đối phương, chỉ trong chớp mắt có ba đệ tử Mang Sơn, hai đệ tử Nga Mi và hai đệ tử của Mạnh Thần Thông mất mạng dưới tay y! Chưởng môn thay thế của phái Thanh Thành Tân Ẩn Nông sử dụng

Thiên la bộ pháp, chặn đường của y, đâm ra một kiếm, Nhíp vân kiếm pháp của Tân Ẩn Nông phiêu hốt bất định, chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, hai nhát kiếm chỉ chém lướt qua mang tai của ông già mặt đỏ.

Hai nhát kiếm vừa rồi của Tân Ẩn Nông hiểm hóc lạ thường, nhưng lão già mặt đỏ cũng tránh rất nhanh, tưởng rằng nhát kiếm thứ ba có thể lấy được mạng y, nào ngờ khi mũi kiếm còn cách cổ họng y ba tấc thì cánh tay của Tân Ẩn Nông đột nhiên sụp xuống, tựa như bị thôi miên, kiếm chiêu phát ra chẳng hề có kinh lực, lão già mặt đỏ vỗ ra một chưởng, miệng quát: “Lên!” chỉ thấy Tân Ẩn Nông bay bổng người ra cách đó ba trượng, may mà trong khoảnh khắc nguy cấp, y dùng Thiên la bộ pháp Di hình hoán vị chứ nếu không đã bị vỗ thiên linh cái.

A La tôn giả gầm lớn một tiếng, lao tới chặn đường ông già mặt đỏ, đánh phủ đầu một chưởng, y muốn dùng cách gây ông đập lưng ông, đánh vỡ thiên linh cái của ông già mặt đỏ, hai chưởng giao nhau, chỉ nghe bình bình hai tiếng vang lên, ông già mặt đỏ thối lui ba bước, A La tôn giả thì hự một tiếng, hai tay vung lên, phóng tới bên cạnh người mặc áo vàng rồi chạy xuống núi. chưởng lực của A La tôn giả có thể đánh vỡ bia nát đá, khí công Du già cũng đạt đến cảnh giới thượng thừa, trong cuộc tỉ thí lúc này, cả Đại Bi thiền sư của phái Thiếu Lâm cũng chẳng địch lại y, nay y chỉ chạm một chưởng với ông già mặt đỏ thì đã vội vàng tháo chạy, cao thủ các phái đều kinh hãi. Đường Kinh Thiên đứng tương đối gần, có thể nhìn thấy rõ ràng, thấy y tiếp một chưởng của ông già mặt đỏ thì lập tức mặt xám ngoét, thầm nhủ: “Té ra y đã trúng độc, không ngờ trên thế gian này có loại độc có thể khiến cho y bị trọng thương trong chớp mắt!” Đường Kinh Thiên lấy ra hai viên bích linh đơn đưa cho Bằng Xuyên thiên nữ: “Hãy mau uống bích linh đơn, chúng ta song kiếm hợp bích chặn y lại!” nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Lịch Thắng Nam lướt người tới, chặn đường ông già mặt đỏ, chỉ nghe nàng quát lên: “Hay lắm, đồng đảng của Mạnh lão quái, người đã cướp Bách độc chân kinh của nhà ta, lại còn dám đến đây quấy rối!” thế rồi nàng lia thanh bảo kiếm, ông già mặt đỏ vung ống tay ra, trong ống tay áo bay ra một cuộn khói năm màu, đây là ngũ độc tán được bào chế bởi năm loại độc vật hiếm có nhất, Lịch Thắng Nam biết lợi hại, nàng vung ra một kiếm thì lập tức lướt người tránh ra, chỉ nghe soạt một tiếng, ống tay áo của ông già mặt đỏ đã bị nàng chém đứt, ông già mặt đỏ sợ thanh bảo kiếm của nàng cho nên cũng không dám đuổi theo.

Khi nhà họ Lịch gặp họa, Lịch Thắng Nam vẫn còn trong bụng mẹ, tất cả mọi việc xảy ra lúc đó đều do mẹ nàng kể lại. Nhưng bà ta cũng chỉ biết kẻ chủ mưu là Mạnh Thần Thông, còn tên của kẻ đồng mưu thì bà vẫn chưa tìm ra. Đồng

thời vì kẻ ra tay giết chết cả nhà họ Lịch là Mạnh Thần Thông còn kẻ đồng mưu thì đi tìm bí kíp, cho nên mẹ của Lịch Thắng Nam không muốn tốn công tìm tung tích của y, sợ rằng sẽ kinh động đến Mạnh Thần Thông. Không ngờ kẻ đồng mưu xuất hiện ngay trong lúc này, vả lại còn lợi hại hơn cả Mạnh Thần Thông, xem ra y muốn bắt sạch người của cả hai bên! Trong khi Lịch Thắng Nam lách người tránh ra thì chợt nghe Mạnh Thần Thông cười gằng phóng vọt người lên lướt qua đầu mọi người, lao về phía lão già mặt đỏ.

Lão già mặt đỏ kêu lên: “Hợp tác lần nữa, thế nào? Người thì giao cho người, kiếm thì đưa cho ta!” khi y đang nói thì Thống Thiên thượng nhân đã vung ra một châu niệm châu, một trăm lẻ tám viên niệm châu tung ra bốn phương tám hướng, tựa như trên không trung có một tấm lưới bằng niệm châu, bọc lấy người của Mạnh Thần Thông. Mạnh Thần Thông cười ha hả: “Món tài sản cuối cùng của lão hòa thượng cũng phải ném ra!” rồi y lộn người trên không trung, hai ống tay áo phất thành một vòng tròn, cuốn đi phần lớn niệm châu, nhưng huyết thông tuyến ở gót chân, huyết thần đình ở sau ót, huyết khí du ở dưới be sườn đã bị niệm châu đánh trúng, tuy chẳng hề hấn gì nhưng khi hạ xuống cũng chẳng thể cười nổi. Kinh công của Lịch Thắng Nam không hề kém hơn Mạnh Thần Thông, chỉ trong chốc lát nàng đã chạy ra khỏi bãi cỏ, phóng xuống sườn núi, chỉ nghe nàng lớn giọng kêu lên: “Đa tạ thượng nhân đã giúp đỡ, có qua thì phải có lại, tôi cũng mở cho các người một con đường!” rồi phát ra hai trái độc hỏa đạn, lửa bốc cháy trong bãi cỏ, hoa A tu la trên đường cũng bị đốt sạch. Độc hỏa đạn tuy không thể xua tan mùi hương của hoa A tu la, nhưng có thể lấy độc chế độc cho nên tạo ra tác dụng trung hòa khiến độc tính của A tu la giảm xuống.

Trong chớp mắt Mạnh Thần Thông đã lướt tới trước mặt lão già mặt đỏ, cười gằng một tiếng rồi lạnh lùng nói: “Hay lắm, Tây Môn Mục Dã, té ra người chưa chết, lại muốn tóm gọn các nhân vật võ lâm trong đó có ta? Hừ, người tưởng có thể dùng hoa yêu cỏ độc mà ngang ngược vô lối, như thế đã quá coi thường ta!” lão già mặt đỏ cũng cười lạnh: “Người không ngờ ta đến tính lại món nợ cũ hai mươi ba năm trước giữa ta và người? Hừ, người tưởng rằng luyện xong Tu la âm sát công thì có thể độc bá thiên hạ, hình như người đã quá cuồng vọng!” số là hai mươi ba năm trước, Tây Môn Mục Dã tìm được nơi ẩn cư của nhà họ Lịch, lúc đó y và Mạnh Thần Thông được gọi là võ lâm nhị ác, y giỏi dùng độc, võ công thì không bằng Mạnh Thần Thông, y biết nhà họ Lịch võ công cao cường, dù có độc được hay mê hương cũng chẳng làm gì được họ, bởi vậy chỉ đành mời Mạnh Thần Thông cùng hợp tác, đoạt bí kíp võ học nhà họ Lịch.

Bọn chúng chọn một đêm tối trời đột nhập vào nhà họ Lịch, Tây Môn Mục Dã đốt mê hương được chế từ hoa A tu la, nhà họ Lịch tuy có Bách độc chân kinh, trong Bách độc chân kinh cũng có ghi độc tính và cách giải hoa A tu la, nhưng nhà họ Lịch sợ kẻ thù, cho nên đời đời đều ẩn cư ở trong u cốc, không dám lộ mặt, đương nhiên càng không thể đi các nơi hái thuốc. Trải qua hơn hai trăm năm, thuốc độc Lịch Kháng Thiên để lại ngoại trừ vài loại có hạn, tất cả những thứ khác đều mất tác dụng qua thời gian, hoa A tu la là vật cực kỳ hiếm có, người nhà họ Lịch làm sao có thể nghĩ có người lợi dụng loại hoa độc này đến ám toán họ, đương nhiên cũng không bào chế thuốc giải. Thế là hơn ba mươi người già trẻ lớn bé nhà họ Lịch đều bải hoải chân tay, võ công hầu như không còn, bị Mạnh Thần Thông giết sạch sẽ, chỉ có một người đàn bà có mang bỏ chạy được, người đó chính là mẹ của Lịch Thắng Nam, còn Tây Môn Mục Dã nhân lúc y giết người thì đã cướp bí kíp võ công của nhà họ Lịch.

Sau khi xong xuôi, cả hai “hảo bằng hữu” đều có lòng riêng, Tây Môn Mục Dã đột nhiên dùng dao tẩm độc chém Mạnh Thần Thông, y tưởng rằng Mạnh Thần Thông đã đến lúc sức cùng lực kiệt, một nhát dao ấy có thể giết chết được y, nào ngờ võ công của Mạnh Thần Thông cao hơn y tưởng tượng, trước khi phát độc đã đánh y trọng thương, cướp đi bí kíp võ công của nhà họ Lịch.

Lúc đó Mạnh Thần Thông đã luyện được Kim cương chưởng lực, y đã đánh chấn thương kinh mạch tam tiêu của Tây Môn Mục Dã, tưởng rằng Tây Môn Mục Dã quá lắm cũng chỉ sống được ba ngày, còn bản thân cũng sắp phát độc cho nên không đuổi theo y. Không ngờ Tây Môn Mục Dã không chết mà còn tìm được Bách độc chân kinh, sau hai mươi ba năm lại xuất hiện.

Trong hai mươi ba năm này Tây Môn Mục Dã đã nghiên cứu Bách độc chân kinh, tìm ra cách trồng hoa Ma quỷ ở nơi ôn đới, tính toán đúng thời gian khiến cho hàng trăm cây hoa Ma quỷ cùng nở một lúc ở Mang Sơn, mỗi cây hoa đều nở ra mười đóa, mùi hương lạ của hàng ngàn đóa hoa Ma quỷ tạo thành một màn lưới độc vô hình ở Mang Sơn, y tưởng rằng tất cả những người ở đây dù võ công luyện được đến mức lưu hỏa thuần thanh, hít phải hương hoa Ma quỷ sẽ rã rời xương cốt, mất khả năng chống cự.

Y không ngờ Mạnh Thần Thông cũng lấy được bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh, thấy Mạnh Thần Thông sau khi ác đấu, lại hít phải hương hoa Ma quỷ mà chẳng hề gì, bởi vậy Tây Môn Mục Dã tuy nói cứng nhưng bụng thì cũng lo.

Nói thì chậm, sự việc lúc đó diễn ra rất nhanh, chỉ nghe Mạnh Thần Thông quát lớn một tiếng, võ xuống một đòn Tu la âm sát công, cũng trong lúc này, một

cuộn khói màu bắn ra khỏi ống tay áo của Tây Môn Mục Dã, đó chính là ngũ độc tán, khói độc lan tràn, bao bọc lấy Mạnh Thần Thông.

Trong màn khói độc, chỉ nghe phù một tiếng, Mạnh Thần Thông đã vận thần công tuyệt đỉnh thổi một hơi khiến khói độc bay hết, lại đấu một chiêu với Tây Môn Mục Dã, Tây Môn Mục Dã hừ một tiếng, người cứ run rẩy không ngừng. May mà Mạnh Thần Thông đã ác đấu với Kim Quang đại sư một trận, công lực đã giảm mất hai phần, đồng thời cũng vì vận khí thổi bay khói độc, công lực lại giảm thêm hai phần, nếu không Tây Môn Mục Dã đã mất mạng.

Mạnh Thần Thông cũng cảm thấy rất khó chịu, lòng bàn tay của Tây Môn Mục Dã có kỳ độc, Mạnh Thần Thông tiếp một chiêu thì thấy từ lòng bàn tay đến hõm cổ lập tức nổi lên nhiều đốm đỏ, cánh tay ngứa ngáy đến nỗi không thể gồng lên được.

Mạnh Thần Thông vội vàng vận huyền công, chiêu trái liên tục vỗ ra, hai người áo vàng bên cạnh Tây Môn Mục Dã đồng thời nhảy lên, một người tiếp một chiêu ấy của Mạnh Thần Thông, người kia thì dùng La Hán thần quyền của phái Thiếu Lâm đâm vào ngực Mạnh Thần Thông.

Mạnh Thần Thông đã luyện hộ thể thần công đến mức cao nhất, có thể sinh ra theo ý niệm, người áo vàng đâm một quyền vào ngực y thì tựa như trúng vào một bức tường sắt chứ không phải là cơ thể của một con người, y cả kinh chưa kịp rút quyền lại thì đã bị chấn động bật ra ba trượng. Người tiếp chiêu của Mạnh Thần Thông càng nặng hơn, cánh tay phải bị trật khớp, té nhào xuống đất, miệng phun một ngụm máu tươi.

Mạnh Thần Thông liên tục đắc thắng, nhưng trong bụng lại thất kinh, thử nghĩ công lực của y đến mức nào, tuy đã giảm một nửa nhưng vẫn đủ chống cự bất cứ cao thủ nào trên đời, nhưng người áo vàng lúc này chỉ bị thương chứ không mất mạng, còn người đâm ra một quyền tuy bật ra cách đó ba trượng nhưng không hề bị trọng thương, còn Mạnh Thần Thông thì thấy nhói đau nơi ngực.

Mạnh Thần Thông đã biết đám người áo vàng đi theo Tây Môn Mục Dã chẳng phải tầm thường, nay đã thử hai người thì càng chứng thực suy đoán của y, y bất đồ cả kinh, thầm nhủ: “Bất cứ ai trong số mười hai người áo vàng này đều có tư cách là tông sư của một phái, tại sao mình lại không biết chúng? Tây Môn Mục Dã tìm đâu ra bọn này? Tại sao bọn chúng lại chấp nhận cúi đầu nghe theo Tây Môn Mục Dã? Mạnh Thần Thông nghĩ bụng, dù cho nguyên khí của mình chưa bị tổn thương cũng không thể giết sạch mười hai người này.

Huống chi Tây Môn Mục Dã đã trở thành Tây Môn Mục Dã cao thủ dùng độc đệ nhất thiên hạ, chưa kể phía chính phái có Thống Thiên thượng nhân thần công trác tuyệt. Y đang nghĩ như thế nào dám ham đánh, thế là lập tức kéo bè đảng bỏ chạy, mười hai người áo vàng tản ra bốn hướng đuổi theo.

Không những Mạnh Thần Thông không biết lai lịch của mười hai người áo vàng mà cao thủ các phái đều không biết bất cứ người nào trong số đó, ai nấy đều kinh ngạc! Mạnh Thần Thông vừa bỏ đi, Tây Môn Mục Dã cùng mười hai người áo vàng chẳng hề lo sợ, cứ xông vào những chỗ đông người mà chém giết, mười hai người này đều có công phu kỳ độc, hoặc dùng chưởng chém chỉ đâm, hoặc dùng đao bổ kiếm chém, hoặc dùng độc dược ám khí, tuy ở đây có mấy trăm cao thủ, ngoại trừ những người công lực siêu phàm, bách độc bất xâm, những người khác vì đã hít phải hương hoa Ma quỷ, ai nấy đều lâng lâng như say rượu, đầu vàng mắt hoa, không thể nào xuất ra kinh lực. Chỉ trong khoảnh khắc thân chết đầy đất, máu chảy đầy nội! Thống Thiên thượng nhân vội vàng hạ lệnh rút lui, Tây Môn Mục Dã nuốt hai viên thuốc, tạm thời khống chế được Tu la âm sát công, cùng ba người áo vàng đuổi theo, Thống Thiên thượng nhân cởi áo cà sa cuộn tơi, lập tức dưới đất bằng như nổi lên một đám mây đỏ chặn bọn chúng, chỉ nghe tiếng gió kêu lên vù vù, Tây Môn Mục Dã té lăn một vòng, Kim Quang đại sư dốc thần lực cũng đã thương được một người áo vàng, hai người áo vàng còn lại không đánh mà tự lui, Kim Quang đại sư, Thống Thiên thượng nhân, vợ chồng Đường Kinh Thiên, Dục Trọng Mâu, Tào Cẩm Nhi, Tân Ẩn Nông, Đại Bi thiền sư, tám người chia thành bốn đường, yểm hộ cho đệ tử các phái chạy xuống theo con đường của Lịch Thắng Nam đã mở, thoát khỏi Mang Sơn.

Chính là:

*Trong hội chột thấy quần ma đến, đại nạn giáng xuống phải rút lui.*

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -